

संस्कृत साहित्ये जलस्य महत्त्वम्

डॉ. दीपमाला उपाध्याय
भूतपूर्व शोधछात्रा, साहित्य विभाग,
सम्पूर्णानन्द संस्कृत विश्वविद्यालय, वाराणसी,
उत्तर प्रदेश, भारत।

विश्वस्य निखिलायाश्चेतनात्मिकाः प्रकृतेः संरक्षणार्थं अस्माकम् भारतीयाः महर्षयः सद्विचाराचारयोर्महत्त्वम् प्रतिपादयन्तः सर्वभूतानाम् हितकामनायैः प्राच्यविधायै मूलस्तम्भ रूपेणाङ्गी कृतवन्तम् साम्प्रतम् सम्पूर्णस्मिन् संसारे पर्यावरणसंरक्षस्य या चर्चा प्रचलति। अस्माकम् चत्वारः वेदाः सर्वा उपनिषद् , पुराणानि,समस्तानि प्राच्यनृत्यसंस्कृत साहित्यानि च सर्वदैव सन्नद्धानि सन्ति । भारतीय प्राच्य विद्याषु मानवानाम् सर्वविध कल्याण वनौषधिनाम् पदपानाम् ,पर्वतानां, वन्यप्राणिनां चानिर्वायता,तेषां सुरक्षोपायोश्च समुपदिष्टा वर्तन्ते।

अस्माकं भारतीय संस्कृतौ सर्वेष्वारम्भकार्येषु बाह्याभ्यन्तरयोः शुचित्व सम्पादनाय भगवान् पुण्डरीकाक्षः स्मर्यते ।

यथोक्तम्-

अपवित्रः पवित्रो वा सर्वावस्थाङ्गतोऽपि वा ।

यः स्मरेत् पुण्डरीकाक्षः स बाह्याभ्यन्तर शुचिः ॥

भारतीयैर्वैदिकैर्विज्ञानिकैर्धूम विज्ञानमाध्यमेन शुद्धवायुना भूमण्डलस्य सर्वभूतानि वनस्पतीन्, अग्निम् , जलम्,स्थले च रक्षयितुम् प्रदूषित वातावरण परिशोधयितुं च प्रतिगृहम् यज्ञस्योपयोगिता प्रदर्शयते ।

जलम् (पर्यावरण) - वस्तुतः यस्य पर्यावरणस्य तद्रक्षणस्य च महती आवश्यकता सम्प्रत्यनुभूयते तस्य विभवसमतोलनस्याधारः जलमेव । अमरकोश जलस्य सप्तविंशति नामानि निरुक्ते एकाधिकशतनामान्यु लिखितानि संस्कृत साहित्ये विविधरूपेषु जल परिभाषितम् । ब्रह्मरूपेण, मधुरूपेण ,अमृतरूपेण ,प्राणरूपेण ,रसरूपेण ,द्रव्यरूपैणेति ।

“वर्णः शुक्लो रसस्पर्शौ जले मधुरशीतलौ”।

जलालाभाः -

“आपो वाहन्तीह हि लोकयात्राम् ,यथा न भूतानि तथाऽपराणि” ॥

महाकविना श्रीहर्षेण दमयन्तीस्वयंवर प्रसङ्गे तथ्यामिदम् सहजतया प्रतिपादितम्। प्राणवायुना अवशोषितम् वायुमंडलीय जलंश्वासेव स्वीकृत्य जलरूपप्राणम् विभर्ति जीवः । पीतस्य जलस्य च सूक्ष्मांश प्राणो भवति रसरूपं

शरीरं पोषयति, पानेन पिपासा नाशयति रुग्णाय औषधम् भवति ,स्नानादिना शरीर पावयति। चाणक्यादेन पृथिव्यां , रत्नभूतेषु त्रिषु तत्त्वेषु प्रथम जलमुद्दिष्टम्-

“पृथिव्यां त्रीणि रत्नानि जलमन्नं सुभाषितम्।”

जलस्य लाभाः न गणयितुं शक्यन्ते । जीवानां जीवनं जलमिति जीवनस्य पर्यायत्वेन गृह्यते। लाभानाम सुखोपभोगः जलं च सर्वथा सुखोपभोग्यं भवति ।

“उदकेन यद्दीयते सुखादिकं तच्चान्यै, पृथिव्यादिभिः दातुमशक्यत्वात्”।

अस्माकं भारतीयशास्त्रे उष्णपानं रहस्यं वैज्ञानिकं वर्तते। कारणम् ताप्रपात्र विधानेन जलस्था ऊर्जा विकीर्णा न भवति । यतोहि ताम् संयोगेन पृथिव्या न संक्रमते । काष्ठम् हि विद्युतः कुचालकम् अतएव पद्मपुराणेऽपि जलस्य गुणाः कथ्यन्ते-

“जलं गण्डूषं तु पीत्वा पतो भवेन्नरः, विशेषात्कुश संसर्गात्पीयूषादिकं जलम्”।

वानस्पतिक -पर्यावरणम् -

वानस्पतिक पर्यावरणस्य संघटक वृक्षपादपः वनानि वनस्पतयः सस्यञ्चेति जलं वनस्पतेर्योनि इत्युक्तम् । वर्षारूपजलं पर्यावरणस्य समृद्धयऽमृतभूतं भवति । वर्षाजलस्य अशुभूतं पृथिवीतले परीवाहादि मार्गेण नदीषु ततश्च समुद्रे मिलति।

पर्यावरण संदर्भे जलसंरक्षणम्- संस्कृते साहित्ये धर्मशास्त्रे दैनिकाचारे, कर्तव्यधर्माणाम् संग्रहे पर्यावरणस्य संरक्षणस्य ,नैतिकविधानमस्ति , संदर्भे अस्मिन् पद्मपुराण ,मनुस्मृतौ ,विदुरनीतौ ,चाणक्यनीतौ अन्यत्र च केचनमानवधर्माः उक्ताः तदनुसारं नदीतटे समुद्रतटे जलाशयानां समीपे अमेध्यानां पदार्थानां विसर्जनं निषिद्धमस्ति।

वर्तमान समये महदकष्टकरमिदं तथ्यं यत् सार्वजनिकजलस्नानेषु अमेध्य पदार्थानां विसर्जनम् न सङ्कोचं अनुभवन्ति जनाः । गङ्गा सदृशा पवित्र नदी अपि प्रदूषिता वर्तते। जलम् स्वभावतः शोधकं पवित्रम् पावकञ्च भवति । अतस्तस्य पवित्रतायाः रक्षणम् मानवमात्रस्य कर्तव्यम् जलीय पर्यावरणमस्य संरक्षणाय च संस्कृत साहित्ये भारतीय संस्कृतेः मूलभूताः तीर्थस्य अवधारणा उपस्थापिताः जलसंरक्षणस्य साक्षात् संबंधः पूर्वकर्मणा भवति ।

अग्निपुराणे पूर्वधर्ममुक्तिं प्रदत्त्वा वापी कुपादि तदन्तर्गतं स्वीकृतम्-

वापीकूपतडागानि देवतायतवनानि च। अन्नं प्रदानमाराभाः पूर्वधर्मम् च मुक्तिदम्।।

श्रीमद्भगवद्गीतायाम् अपि कथ्यते-

“यज्ञाद्भवति पर्जन्यः पर्जन्यादन्नसंभवः” ।

मत्स्यपुराणे ,भागवतपुराणे च मयासुरेण निर्मिताया विशालतरायाः वाप्याः उल्लेखः प्राप्यते।

“मयया संसृजे वापी रम्भामिव पितामहः ।”

बाल्मीकिरामायणे भरतकृत राज्यव्यवस्थान्तर्गतं तस्य जलसंरक्षणं प्रवृत्तिः उक्ताः -

“आचिरेण तु कालेन परिवाहान् वहूदकान्, चक्रुर्बहुविधाकारान् सागरं प्रतिभान् बहून्।”

अतः उपलब्ध जलस्य उपयोगाय विविधजलाधारणा निर्माण तेषु जलसंरक्षणञ्च यथावश्यकम् भवति ,तस्य संवर्धनमपि तथैवाश्यकम् यदि प्रबुद्धाः जनाः न सावधानाः भविष्यति चेत्तहि जलपरिमाणम् यथापेक्षितम् न लप्स्यते।

संदर्भ सूची -

1. अमरकोशः
2. निरुक्त
3. नैषधचरितम्
4. चाणक्यनीति
5. शब्दकोशः
6. पद्मपुराण
7. मनुस्मृतिः
8. अग्निपुराण
9. मत्स्यपुराण
10. बाल्मीकिरामायण